

Corea 2003 - 2007. Records

Patrice Pavis

Quan penso en aquells mesos passats a Corea el 2003, experimento a l'instant l'alegria d'un descobriment vital, la sorpresa de trobar de nou persones molt properes emocionalment, per més estranya que em fos la seva llengua i la seva cultura.

Davant una cultura diferent, maneres de ser noves, un pot sentir-se desconcertat, però de vegades també hi veiem confirmada la intuïció que les semblances prevalen sobre les diferències, que la condició humana continua sent el que ens uneix malgrat el relativisme cultural i les derives culturalistes o comunitàries.

Em fa la impressió, i què hi farem si no és més que una il·lusió, d'haver trobat el meu lloc allà, per començar en el si de la Korean National University of the Arts, gràcies als col·legues que em van acollir: sobretot Choe, Jun-Ho, incansable contrabandista cultural, actual director del Centre Cultural Coreà a París, que em va convidar; a Hwang Ji-U, poeta i consciència nacional, el recull de poesies del qual és damunt la meva tauleta de nit; a Yoon, Young-Sun, autor i director que tot just ens ha deixat i que enyorem, un poeta beatnik que encara marxava a l'aventura el 2006, carregat amb una bossa a l'esquena, cap a la zona més recòndita del país.

No hi ha res d'*Unheimlich*, d'inquietant raresa, en la meua relació amb aquest món coreà, sinó una familiaritat tant més commovedora per inesperada. Des d'aquesta experiència coreana, des del meu retorn al trist país, tinc certa fixació per aquest univers i els seus habitants. El desconeixement de la llengua mai havia estat tan penós i cruel. Vaig provar d'estudiar coreà, per aprendre a llegir i escriure, però com de costum el desgast del temps, la dispersió i la manca de concentració van poder amb les meves bones intencions. Tanmateix el meu entusiasme i el meu amor continuen intactes. No em desanimo i sobretot ja no em desespero.

Estrany sentiment: familiaritzar-se amb allò incognoscible, apropar-se sense tenir por de veure com se us escapa l'altre, escapar-se sense tenir por de veure l'altre com s'apropa.

Absència, sensació mística dia a dia: no hi és, però hi visc; no sóc allà, però viu en mi.

8 de novembre de 2007